

18 Μαρτίου, 1994

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Δ/στές]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΡΙ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΣΗΜΑΤΩΝ ΝΟ-
ΜΟ, 1951

Σ. ΠΑΠΑΔΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ - Θ. ΠΡΕΝΤΖΑΣ ΒΥΣ Ε.Π.Ε.,

Εφεσείοντες-Αιτητές,

v.

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΣΗΜΑ ΑΡ. Β25532,
“SEA AND CITY” ΤΗΣ VERONA SHOE FACTORY LIMITED.

Εφεσίβλητων - Καθ' ών η αίτηση.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8134)

Εμπορικά Σήματα — Αίτηση για διαγραφή εμπορικού σήματος δυνάμει του άρθρου 28(1)α του περί Εμπορικών Σημάτων Νόμου, Κεφ. 268 — Προϊποθέσεις για την στοιχειοθέτησή της — Δεν αποδείχθηκαν στην προκειμένη περίπτωση.

- 5 *Εμπορικά Σήματα — Αίτηση για διαγραφή εμπορικού σήματος δυνάμει του άρθρου 33 του περί Εμπορικών Σημάτων Νόμου, Κεφ. 268 — Δεν μπορεί να ευσταθήσει χωρίς να γίνει επίκληση στα συγκεκριμένα άρθρα ή πρόνοιες του Νόμου που, κατά τον ισχυρισμό των αιτητών, καταδεικνύουν ότι η εγγραφή έγινε χωρίς επαρκή αιτία ή πως εσφαλμένα πα-*
10 *ραμένει στο μητρώο εμπορικών σημάτων.*

- Εμπορικά Σήματα — Αίτηση για διαγραφή εμπορικού σήματος δυνάμει του άρθρου 6(1) δις του περί Συμβάσεως επί της Προστασίας της Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας (κυρωτικού) Νόμου 1965 (Ν. 63/65) — Αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την στοιχειοθέτηση της αίτησης η απόδει-*
15 *ξη ότι το εμπορικό σήμα των αιτητών είναι “παγκοίμως γνωστό” στη χώρα καταχώρησης, δηλαδή στην προκειμένη περίπτωση στην Κύπρο — Δεν αποδείχθηκε στην προκειμένη περίπτωση.*

- Διεθνείς Συμβάσεις — Σύμβαση νομικής συνεργασίας μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ελληνικής Δημοκρατίας σε θέματα αστικού, οικογενειακού, εμπορικού και ποινικού δικαίου (Νόμος 55/84) — Δεν*
20

δίδει σε Έλληνες υπηκόους ή νομικά πρόσωπα εγγεγραμμένα στην Ελλάδα οποιαδήποτε επιπρόσθετα δικαιώματα ή προνόμια στην περίπτωση υποβολής αίτησης για διαγραφή εμπορικού σήματος εγγεγραμμένου στην Κύπρο σε σύγκριση με οποιοδήποτε άλλο αιτητή είτε Κύπριο είτε αλλοδαπό.

5

Οι εφεσείοντες ήταν εταιρεία εγγεγραμμένη σύμφωνα με τους Νόμους της Ελληνικής Δημοκρατίας με έδρα την Αθήνα. Οι εφεσίβλητοι ήταν Κυπριακή Εταιρεία περιορισμένης ευθύνης εγγεγραμμένη σύμφωνα με τον περί Εταιρειών Νόμο. Οι διάδικοι ασχολούντο με την κατασκευή και εμπορία υποδημάτων και ήταν εγγεγραμμένοι ιδιοκτήτες του εμπορικού σήματος "Sea and City", οι μεν εφεσείοντες στην Ελλάδα δυνάμει εγγραφής με αριθμό 85711 ημερομηνίας 11.10.83, οι δε εφεσίβλητοι στην Κύπρο με αριθμό εγγραφής B25532, ημερομηνίας 9.10.84.

10

Με εναρκτήρια αίτηση στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας οι εφεσείοντες ζήτησαν την διαγραφή του εμπορικού σήματος των εφεσίβλητων, βασιζόμενοι στα άρθρα 28(1) και 33 του περί Εμπορικών Σημάτων Νόμου, Κεφ. 268, στο άρθρο 6(1) δις του περί της Συμβάσεως επί της Προστασίας της Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας (Κυρωτικού) Νόμου του 1965 (Ν. 63/65) (Σύμβαση των Παρισίων) και στον Κυρωτικό της Σύμβασης Νομικής Συνεργασίας μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ελληνικής Δημοκρατίας σε θέματα Αστικού, Οικογενειακού, Εμπορικού και Ποινικού Δικαίου Νόμο του 1984 (Ν. 55/84). Το πρωτόδικο Δικαστήριο βρήκε, (i) αναφορικά με το άρθρο 28(1) του Κεφ. 268, ότι οι εφεσίβλητοι χρησιμοποιούσαν το εμπορικό τους σήμα από το 1979 και εντεύθεν σε εμπορεύματα που κατασκεύαζαν και εμπορεύονταν οι ίδιοι, (ii) αναφορικά με το άρθρο 33 του Κεφ. 268, ότι δεν μπορούσε να γίνει επίκληση στο άρθρο εκείνο, που προνοούσε για διώρθωση του μητρώου με την διαγραφή εμπορικών σημάτων που είχαν εγγραφεί κατά παράβαση άρθρου ή άρθρων του Νόμου χωρίς να γίνεται συγκεκριμένη αναφορά στα άρθρα εκείνα, (iii) αναφορικά με το άρθρο 6(1) δις της Σύμβασης των Παρισίων, ότι αποτελούσε απαραίτητη προϋπόθεση η απόδειξη του ότι το εμπορικό σήμα των αιτητών ήταν "παγκοίμως γνωστό" στην χώρα καταχώρησης ή χρήσης, δηλαδή στην Κύπρο, πράγμα που οι αιτητές δεν είχαν αποδείξει, και (iv) αναφορικά με την Σύμβαση Νομικής Συνεργασίας μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ελληνικής Δημοκρατίας (Ν. 55/84), ότι δεν έδιδε σε Έλληνα υπήκοο ή σε νομικό πρόσωπο εγγεγραμμένο στην Ελλάδα οποιαδήποτε επιπρόσθετα δικαιώματα ή προνόμια πέραν αυτών που έχει οποιοσδήποτε αιτητής για διαγραφή εμπορικού σήματος είτε Κύπριος είτε αλλοδαπός, και απόρριψε την αίτηση.

15

20

25

30

35

40

Κατ' έφεση, οι εφεσείοντες προσέβαλαν τόσο την αξιολόγηση της μαρτυρίας από το πρωτόδικο Δικαστήριο, όσο και την καθοδήγησή του αναφορικά με τον Νόμο.

Αποφασίσθηκε ότι:

- 5 (α) Αναφορικά με το άρθρο 28(1)α του περί Εμπορικών Σημάτων Νόμου, Κεφ. 268, το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε μαρτυρία ενώπιον του με βάση την οποία μπορούσε να αποφασίσει ότι οι εφεσιβλήτοι χρησιμοποιούσαν το εμπορικό τους σήμα από 10 το 1979 και εντεύθεν και ουδείς λόγος συνέτρεχε για επέμβαση από το Εφετείο.
- 15 (β) Αναφορικά με το άρθρο 33 του Κεφ. 268, δεν μπορεί να γίνει επίκληση του άρθρου 33 μόνο χωρίς ταυτόχρονη εξειδίκευση λόγου ή λόγων που σύμφωνα με κάποια ή κάποιες από τις διατάξεις του Νόμου θα αποκάλυπτε πως η εγγραφή έγινε χωρίς 20 επαρκή αιτία ή πως εσφαλμένα παρέμενε στο μητρώο εμπορικών σημάτων. Εφόσον, στην προκειμένη περίπτωση, οι εφεσείοντες ούτε στην αίτησή τους ούτε κατά την ακρόαση ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου είχαν εξειδικεύσει τους λόγους αυτούς και υποδείξει τα συγκεκριμένα άρθρα του περί Εμπορικών Σημάτων Νόμου που, κατά τον ισχυρισμό τους, παραβιάζονταν από το εμπορικό σήμα των εφεσιβλήτων, η 25 απόρριψη της αίτησής τους πάνω στο άρθρο 33 του Νόμου ήταν αναπόφευκτη.
- 30 (γ) Αναφορικά με το άρθρο 6(1) δς της Σύμβασης επί της Προστασίας της Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας (Ν. 63/65), αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την επιτυχία αίτησης για διαγραφή εμπορικού σήματος δυνάμει του πιο πάνω άρθρου η απόδειξη ότι το εμπορικό σήμα των αιτητών είναι “παγκοίμως γνωστό” στην χώρα καταχώρησης ή χρήσης, που στην προκειμένη περι- 35 πτωση ήταν η Κύπρος. Το πρωτόδικο Δικαστήριο ορθά είχε αποφασίσει ότι οι αιτητές είχαν αποτύχει να αποδείξουν το γεγονός αυτό.
- (δ) Αναφορικά με την Σύμβαση Νομικής Συνεργασίας μεταξύ της Κυπριακής και της Ελληνικής Δημοκρατίας (Ν. 55/84), η σύμβαση κατοχυρώνει ότι η υπήκοοι του κάθε Κράτους θα έχουν στο έδαφος του άλλου Κράτους την ίδια νομική προστασία με τους υπηκόους του όσο αφορά τα προσωπικά ή περιουσιακά τους δικαιώματα σε θέματα αστικού, οικογενειακού, εμπορικού και ποινικού δικαίου. Δεν δίδει η σύμβαση οποιαδήποτε

ιδιαίτερα προνόμια ή επιπλέον δικαιώματα στους υπήκοους του ενός Κράτους στο έδαφος του άλλου από αυτά που έχουν οι υπήκοοι του Κράτους εκείνου. Κατά συνέπεια η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι η σύμβαση δεν έδιδε οποιαδήποτε επιπλέον δικαιώματα στους εφεσείοντες από αυτά που είχε οποιοσδήποτε άλλος αιτητής είτε Κύπριος είτε αλλοδαπός, ήταν ορθή. 5

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Μαχλουζαρίδης v. Ιωαννίδη και Άλλών (1990) 1 Α.Α.Δ. 965, 10

Εύρηκα Ατδ v. Unilever PLC (1994) 1 Α.Α.Δ. 124.

Έφεση.

Έφεση από τους αιτητές κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας που δόθηκε στις 26 Μαΐου, 1990 (Γεν. Αίτηση Αρ. 60/86) με την οποία κρίθηκε πως απέτυχαν να θεμελιώσουν οποιοδήποτε από τους διαζευκτικούς λόγους διαγραφής των καθ' ών η αίτηση από το Μητρώο. 15

Χρ. Χριστοφίδης και Χρ. Χριστοδουλίδης, για τον Εφεσείοντα.

Τ. Χριστοδουλίδης και Αιμ. Μίτσιγγας, για τον Εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult. 20

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Κωνσταντινίδης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Οι διάδικοι ασχολούνται με την κατασκευή και εμπορία υποδημάτων. Έχουν εγγράψει, η κάθε πλευρά για λογαριασμό της, το εμπορικό σήμα "Sea and City". Οι εφεσείοντες στην Αθήνα, στο Τμήμα Καταθέσεων Σημάτων του Υπουργείου Εμπορίου της Ελληνικής Δημοκρατίας (Αρ. 85711 ημερομηνίας 11 Οκτωβρίου 1983). Οι εφεσίβλητοι που είναι Κυπριακή εταιρεία, στην Κύπρο, με τις συνοδευτικές λέξεις "By Verona Shoe Factory Ltd - Made in Cyprus" χωρίς δικαίωμα αποκλειστικής χρήσης (Αρ. Β25532 ημερομ. 9.10.1984). 25 30

Με εναρκτήριο αίτηση οι εφεσείοντες ζήτησαν τη διαγραφή από

το μητρώο του σήματος των εφεισίβλητων. Εφεισίβαλαν την πρωτόδικη απόφαση με την οποία κρίθηκε πως απέτυχαν να θεμελιώσουν οποιοδήποτε από τους διαζευκτικούς λόγους διαγραφής που πρόβλασαν κατ' επίκληση των άρθρων 28 και 33 του περί Εμπορικών Σημάτων Νόμου Κεφ. 268, των άρθρων 6 δις, 6 πεντάκις και 10 του περί της Σύμβασεως επί της Προστασίας της Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας (Κυρωτικού) Νόμου του 1965 (Ν. 63/65) και του Κυρωτικού της Σύμβασης Νομικής Συνεργασίας μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ελληνικής Δημοκρατίας σε θέματα Αστικού, Οικογενειακού, Εμπορικού και Ποινικού Δικαίου, Νόμου του 1984 (Ν. 55/84).

Οι εφεισέοντες εμφανίστηκαν από τους εφεισίβλητους να έχουν αντιγράψει οι ίδιοι το σήμα. Ο ισχυρισμός τους πως το εμπνεύστηκε ο πρώτος από αυτούς, παρά το ότι δεν γνώριζε καν την αγγλική γλώσσα δεν ήταν συμβιβάσιμος με τη διαφήμισή τους που έλεγε "τώρα και στην Ελλάδα τα Αμερικάνικα παπούτσια Sea and City". Δεν θα μας απασχολήσει αυτό το ζήτημα. Δεν αιτιολογήθηκε με αναφορά σ' αυτό η πρωτόδικη απόφαση. Θα περιοριστούμε σε όσα εγείρονται με τους λόγους έφεσης.

20 Το άρθρο 28(1)(α) του Κεφ. 268

Οι εφεισέοντες είχαν επικαλεστεί πρωτόδικα και τα δυο σκέλη του άρθρου 28(1) αλλά εγκατέλειψαν την έφεσή τους ως προς το άρθρο 28(1)(β). Αποτελεί προϋπόθεση για τη διαγραφή εμπορικού σήματος δυνάμει του άρθρου 28(1)(α)

25 (α) η εγγραφή του χωρίς καλόπιστη πρόθεση χρήσης του σε σχέση με τα εμπορεύματα ως προς τα οποία ενεργόραφη

(β) η μή καλόπιστη χρήση του στην πράξη σε σχέση με τα εμπορεύματα αυτά μέχρις ένα μήνα πριν από την υποβολή της αίτησης για διαγραφή.

30 Η αίτηση καταχωρίστηκε στις 24 Ιουλίου 1986. Οι ίδιοι οι αιτητές, με την ένορκη δήλωση του πρώτου από αυτούς, εμφανίζουν τους εφεισίβλητους να χρησιμοποιούν το συζητούμενο σήμα σε σχέση με υποδήματα που διέθεταν προς πώληση στην Κυπριακή αγορά τόσο πριν όσο και μετά την εγγραφή του στο μητρώο, μέχρι και την καταχώριση της αίτησής τους. Προς την ίδια κατεύθυνση έτεινε και η προφορική μαρτυρία της κας Α. Γρηγορίου που κάλεσαν προς θεμελίωση διαζευκτικών ισχυρισμών τους ενώ, σύμφωνα με την ένορκη δήλωση και την προφορική μαρτυρία του Διευθυντή των εφει-

βλήτων, οι τελευταίοι χρησιμοποιούσαν το σήμα από το 1979 χωρίς διακοπή σε σχέση με υποδήματα δικής τους κατασκευής που διέθεταν προς πώληση.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αποδέχθηκε τη μαρτυρία του Διευθυντή των εφεσιβλήτων η οποία, όπως σημείωσε, δεν είχε ουσιαστικά 5 αντικρουσθεί, διαπίστωσε συνεχή καλόπιστη χρήση του σήματος και απέρριψε το αίτημα για διαγραφή δυνάμει του άρθρου 28. Οι εφεσείοντες εισηγούνται πως εσφαλμένα θεωρήθηκε πως η μαρτυρία του Διευθυντή των εφεσιβλήτων δεν είχε ουσιαστικά αντικρουστεί. Στην πραγματικότητα, όπως είναι η θέση τους, “υπήρξε 10 λεπτομερής αντεξέταση επί του σημείου αυτού”. Υποστηρίζουν, διαζευκτικά, πως εσφαλμένα θεωρήθηκε ότι υπήρξε καλόπιστη χρήση.

Δεν διαπιστώνουμε λάθος ως προς την καθοδήγηση του Δικαστηρίου αναφορικά με τη μαρτυρία που είχε προσαχθεί ούτε λόγο ανατροπής της αξιολόγησής της. Η αναφορά σε μη αντίκρουση της 15 μαρτυρίας του Διευθυντή των εφεσιβλήτων σαφώς αναφερόταν όχι στην αμφισβήτηση κατά την αντεξέταση αλλά στην ανυπαρξία αντίθετης ή διαφορετικής μαρτυρίας πάνω στο θέμα. Από την άλλη, όπως ορθά εισηγήθηκαν οι εφεσείβλητοι, εντοπίζεται σφάλμα ως προς την έννοια που αποδίδουν οι εφεσείοντες στην προϋπόθεση 20 του άρθρου 28(1)(α) για καλόπιστη χρήση. Η προϋπόθεση της καλοπιστίας αποτελεί επιθετικό προσδιορισμό της χρήσης σε αντιδιαστολή προς τη μη χρήση όπως ακριβώς υποδηλώνει και ο τίτλος του μέρους του Νόμου στο οποίο έχει υπαχθεί το άρθρο 28 (use and 25 non-use) αλλά και ο παράτιτλος στο ίδιο άρθρο, (removal from register and imposition of limitations on ground of non-use). Το άρθρο 28 αποβλέπει στην αντιμετώπιση της καταχρηστικής εγγραφής και δέσμευσης εμπορικού σήματος όταν αυτή δεν συνδέεται προς 30 πραγματική εμπορική χρήση, προτιθέμενη στη μια περίπτωση, ή εκδηλούμενη στην πράξη στην άλλη, σε σχέση με τα εμπορεύματα για τα οποία γίνεται η εγγραφή ή, ενδεχομένως, με βάση την επιφύλαξη στο άρθρο, σε σχέση με εμπορεύματα της ίδιας περιγραφής. Γι’ αυτό και σύμφωνα με τη νομολογία που συνοδεύει την ανάλυση του 35 θέματος στο Σύγγραμμα Kerly’s Law of Trade Marks and Trade Names 12η έκδοση σελ. 192 κ. επ. γίνεται αναφορά από τη μια σε πραγματική εμπορική χρήση πάνω σε ουσιαστική κλίμακα, γνήσια δηλαδή με βάση εμπορικά κριτήρια και από την άλλη σε απλή κατ’ 40 επίφαση χρήση. Δεν χρειάζεται να επεκταθούμε σε ιδιαίτερες εκφάνσεις του ζητήματος ως προς οριακές καταστάσεις. Οι εφεσείβλητοι, όπως διαπίστωσε το πρωτόδικο Δικαστήριο, χρησιμοποιούν το εμπορικό σήμα σε σχέση με υποδήματα που επί σειράν ετών κατασκευάζουν και διαθέτουν προς πώληση στην αγορά καθόλη τη

διάρκεια της κρίσιμης περιόδου και δεν μπορούμε να διακρίνουμε αιτία παρέμβασης μας είτε ως προς το στοιχείο της χρήσης είτε ως προς το στοιχείο της καλοπιστίας.

Το άρθρο 33 του Κεφ. 268

5 Το άρθρο 33 παρέχει στο Δικαστήριο (και στον Εφορο Εμπορικών Σημάτων υπό τους όρους του άρθρου 51) ό,τι περιγράφεται ως γενική εξουσία προς διόρθωση εγγραφών στο μητρώο. Ενδιαφέρει για τους σκοπούς της διαδικασίας αυτής η παρεχόμενη εξουσία για
10 διαγραφή εγγραφής που έγινε χωρίς επαρκή αιτία ή που εσφαλμένα παρέμεινε στο μητρώο. Σύμφωνα με τον Kerly's (ανωτέρω) σελ. 183, παράγραφος 11 - 16, το αντίστοιχο άρθρο 32 του αγγλικού Trade Marks Act του 1938 καθιερώνει διαδικασία διόρθωσης στις περιπτώσεις που δυνάμει κάποιου άλλου άρθρου του Νόμου ορισμένη εγγραφή εσφαλμένα διατηρείται στο μητρώο ή είναι παράνομη.
15 Επομένως, επιχειρηματολόγησαν οι εφεσίβλητοι, η επίκληση μόνο του άρθρου 33 χωρίς παράλληλη παραπομπή σε άλλο άρθρο του Νόμου, δεν οδηγεί πουθενά. Η αίτηση θα έπρεπε να απορριφθεί γιατί δεν στοιχειοθετήθηκαν τα προαπαιτούμενα για την ενεργοποίηση της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 33. Το πρωτόδικο Δικαστήριο υιοθέτησε αυτή την προσέγγιση και εφόσον οι εφεσείοντες
20 δεν είχαν επικαλεστεί με την αίτησή τους οποιοδήποτε άλλο άρθρο του Νόμου κατέληξε πως το άρθρο 33 μόνο του δεν μπορούσε να αποτελέσει υπόβαθρο για την προώθηση της αίτησης.

Ενώπιόν μας οι εφεσείοντες αλλά και οι εφεσίβλητοι προσέγγισαν το ζήτημα ως εάν να αφορούσε στον τύπο της αίτησης. Αναπτύχθηκαν, επομένως, επιχειρήματα ως προς τις επιπτώσεις της παράλειψης εξειδίκευσης στην αίτηση των άρθρων του Νόμου πάνω στα οποία στηρίζεται από την άποψη της εγκυρότητας της με αναφορά στην *Μαχλουζαρίδης v. Ιωαννίδη και Άλλων* (1990) 1 Α.Α.Δ.
30 965. Αν αυτή ήταν η περίπτωση, η πρωτόδικη απόφαση θα ήταν λανθασμένη. Ο καθορισμός του νομικού βάθρου ως απαράβατος όρος για την εγκυρότητα δικονομικού μέτρου, όπως έχει εξηγηθεί στην πιο πάνω υπόθεση, αφορά σε ενδιάμεσες αιτήσεις που διέπονται από τη Δ.48 θ.1 των Θεσμών περί Πολιτικής Δικονομίας και
35 όχι σε εναρκτήριες, όπως η παρούσα. Η ουσία όμως της πρωτόδικης απόφασης συνίσταται στη διαπίστωση του ατελέσφορου της επίκλησης του άρθρου 33 μόνο χωρίς ταυτόχρονη εξειδίκευση λόγου ο οποίος, σύμφωνα με κάποια από τις διατάξεις του Νόμου, θα αποκαλύπτε πως η εγγραφή έγινε χωρίς επαρκή αιτία ή πως εσφαλμένα παραμένει στο μητρώο. Από αυτή την άποψη, η πρωτόδικη
40 απόφαση ήταν αναπόφευκτη. Οι εφεσείοντες ούτε εξειδίκευσαν ου-

τε ανέπτυξαν κατά την ακρόαση της αίτησης τους γιατί και κατ' επίκληση πιού άρθρου συμβαίνει είτε το ένα είτε το άλλο. Περιορίστηκαν στη γενική θέση πως το εμπορικό σήμα των εφεσειόντων "παράνομα ή και χωρίς αιτία εξακολουθεί να ευρίσκεται εις το μητρών". Οι εφεσειόντες υποστήριξαν πως το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε εξουσία διαγραφής δυνάμει του άρθρου 33 εφόσον είχε γίνει επίκληση των προνοιών των συμβάσεων που κύρωσε η Κύπρος. Το ζήτημα όμως δεν αναφερόταν στο αν υπήρχε εξουσία για διαγραφή. Αυτή ήταν δεδομένη. Το ζήτημα αναφερόταν στο αν στοιχειοθετήθηκε κατά νόμο αιτία διαγραφής. Η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου πως δεν ήταν αρκετή η απλή επίκληση του άρθρου 33 χωρίς δηλαδή καν πρόταση ως προς το γιατί ήταν χωρίς επαρκή αιτία που ενεγράφη το εμπορικό σήμα των εφεσιβλήτων ή ως προς το γιατί εσφαλμένα παραμένει στο μητρών, είναι ορθή. Το κατά πόσο το σήμα θα έπρεπε να διαγραφεί κατ' εφαρμογή των συμβάσεων στις οποίες έγινε αναφορά, θα το εξετάσουμε ξεχωριστά.

Οι εφεσίβλητοι θέλησαν να δούν το θέμα και διαζευκτικά. Ανέπτυξαν στην πρωτόδικη διαδικασία απόψεις ως προς αριθμό άρθρων του Κεφ. 268 για να εισηγηθούν πως σε καμιά περίπτωση ήταν δυνατό να θεωρηθεί ότι, ως εκ των προνοιών τους, καταφανόταν αιτία διαγραφής σύμφωνα με το άρθρο 33. Το πρωτόδικο Δικαστήριο ακολούθησε την ίδια πορεία σε σχέση με το άρθρο 13 του Νόμου. Κατέληξε πως και αν προσέγγιζε την υπόθεση κάτω από το πρίσμα των προνοιών του, θα απέρριπτε την αίτηση για διαγραφή.

Με ξεχωριστό λόγο έφεσης οι εφεσειόντες ισχυρίζονται πως η καθοδήγηση του Δικαστηρίου ως προς το άρθρο 13 ήταν εσφαλμένη. Δεν δικαιολογείται να μας απασχολήσει κατ' έφεση το θέμα αυτό. Δεν ήταν με κανένα τρόπο η θέση των εφεσειόντων πως το άρθρο 13 μπορούσε να αποτελέσει έρεισμα για την επιδειχθείσα διαγραφή. Η επικύρωση της απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου ως προς το ανεπαρκές της απλής γενικής επίκλησης του άρθρου 33, για τους λόγους που εξηγήσαμε, το καθιστά εντελώς ακαδημαϊκό.

Ο περί της Συμβάσεως επί της Προστασίας της Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας (Κυρωτικός) Νόμος του 1965 (Ν. 63/65). Είχαμε την ευκαιρία να αναφερθούμε στο βασικό σκοπό της σύμβασης πολύ πρόσφατα στην υπόθεση *Εύρηκα Ατδ v. Unilever PLC* (1994) 1 Α.Α.Δ. 124. Στην παρούσα υπόθεση, μετά την εγκατάλειψη από τους εφεσειόντες αριθμού εισηγήσεων σε σχέση με άλλα άρθρα, ενδιαφέρει το άρθρο 6(1) δις:

"Αι χώραι της Ενώσεως υποχρεούνται όπως απορρίψωσιν ή

5 ακυρώσωσι, την καταχώρησιν ή απαγορεύσωσιν την χρήσιν, είτε
αυτεπαγγέλτως, αφ' όσον η εσωτερική νομοθεσία της Χώρας
επιτρέπει τούτο, είτε τη αιτήσει του ενδιαφερομένου, εμπορικού
και βιομηχανικού σήματος, όπερ αποτελεί αναπαράστασιν, απο-
μίμησιν ή μετάφρασιν, δυναμένης να δημιουργήσωσι σύγχυσιν
10 σήματος, όπερ η αρμοδία Αρχή της Χώρας καταχωρήσεως ή χρή-
σεως ήθελε κρίνει, ότι τυγχάνει παγκοίνως γνωστόν εν αυτή, ως
ανήκον ήδη εις πρόσωπον δυνάμενον να επικαλεσθή την παρού-
σαν Σύμβασιν και χρησιμοποιούμενον δια τα αυτά ή παρόμοια
15 προϊόντα. Το αυτό ισχύει και όταν το ουσιώδες μέρος του σή-
ματος αποτελή αναπαράστασιν ενός τοιούτου παγκοίνως γνω-
στού σήματος, ή απομίμησιν, δυναμένην να δημιουργήση σύγχυ-
σιν μετά τούτου.”.

15 Το πρωτόδικο Δικαστήριο διέκρινε ως ελάχιστα προσαιτούμε-
να για την ενεργοποίηση της υποχρέωσης, μεταξύ άλλων, προς ακύ-
ρωση εμπορικού σήματος από χώρα της Ένωσης, να είναι το σήμα
του προσώπου που επικαλείται τη σύμβαση παγκοίνως γνωστό και
να χρησιμοποιείται για τα ίδια ή παρόμοια προϊόντα στην χώρα της
20 καταχώρησης, εν προκειμένω στην Κύπρο. Διαπίστωσε έλλειψη μαρ-
τυρίας ως προς οποιοδήποτε από τα δυο και θεώρησε πως δεν δι-
καιολογείτο η ακύρωση της εγγραφής κατ' εφαρμογή του άρθρου.
Οι εφεσείοντες δεν αμφισβήτησαν την ανάγκη στοιχειοθέτησης των
25 δυο προσαιτούμενων που αναφέρθηκαν. Ανέπτυξαν ως λόγο έφε-
σης την άποψη τους πως το συμπέρασμα του πρωτόδικου Δικαστη-
ρίου ως προς την επάρκεια της μαρτυρίας που προσάχθηκε, ήταν
λανθασμένο. Μας παρέπεμψαν στη μαρτυρία για εισαγωγή στην
Κύπρο υποδημάτων τους προς πώληση από το 1985 και για δαπά-
νη ποσού ενός εκατομμυρίου δραχμών για διαφήμιση στην ελληνι-
κή τηλεόραση και σε ελληνικά περιοδικά και εφημερίδες μερικά από
30 τα οποία κυκλοφορούν και στην Κύπρο.

Μελετήσαμε τη μαρτυρία που προσάχθηκε. Κάθε άλλο παρά
έδειχνε πως το εμπορικό σήμα των εφεσειόντων κατέστη παγκοίνως
γνωστό, δηλαδή πασίγνωστο στην Κύπρο οποτεδήποτε. Ούτε η ει-
σαγωγή και πώληση μέσω ενός καταστήματος στη Λευκωσία ούτε η
35 περιορισμένη και όχι ευθέως στην Κύπρο διαφήμιση στην οποία έγι-
νε αναφορά ικανοποιούν την ψηλή απαίτηση να είναι το σήμα γνω-
στό παγκοίνως. Υποστηρίχθηκε από τους εφεσίβλητους με αναφο-
ρά στον Bodenhausen - Guide to Paris Convention και στο Kerly's
(ανωτέρω) πως, ούτως ή άλλως, και η αποδειχθείσα χρήση από τους
40 εφεσείοντες εφόσον αναφερόταν σε χρόνο μεταγενέστερο της εγ-
γραφής και της χρήσης του σήματος στην Κύπρο από τους εφεσί-
βλητους, είναι άσχετη για τους σκοπούς του άρθρου 6 δις. Η απο-

τυχία των εφεσειόντων να στοιχειοθετήσουν την πρώτη προϋπόθεση σφραγίζει την τύχη του διαβήματος τους και δεν θα επεκταθούμε.

Ο Κυρωτικός της Σύμβασης Νομικής Συνεργασίας μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ελληνικής Δημοκρατίας σε θέματα Αστικού, Οικογενειακού, Εμπορικού και Ποινικού Δικαίου Νόμος του 1984 (Ν. 55/84).

Η φύση των επιχειρημάτων που αναπτύχθηκαν δεν δικαιολογεί εκτεταμένη αναφορά στη Σύμβαση. Σύμφωνα με το άρθρο 1 της Σύμβασης, μεταξύ άλλων, οι υπήκοοι του κάθε ενός από τα δυο Κράτη απολαμβάνουν στο έδαφος του άλλου “την ίδια νομική προστασία με τους υπηκόους του όσον αφορά τα προσωπικά ή περιουσιακά τους δικαιώματα σε θέματα αστικού, οικογενειακού, εμπορικού και ποινικού δικαίου”. Διευκρινίζεται ότι οι διατάξεις της σύμβασης έχουν εφαρμογή, προσαρμοζόμενες κατάλληλα, και στα νομικά πρόσωπα που έχουν την έδρα τους στο έδαφος του ενός από τα συμβαλλόμενα μέρη ή τα οποία ιδρύθηκαν και εγκαταστάθηκαν σ’ αυτά σύμφωνα με τη νομοθεσία τους. Οι εφεσειόντες εισηγούνται πως θα έπρεπε, κατ’ εφαρμογή αυτού του άρθρου να διαγραφεί το σήμα των εφεσιβλήτων. Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε πως η σύμβαση δεν παρέχει ιδιαίτερα προνόμια στους άλλους υπηκόους αναφορικά με τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους για τη διαγραφή ενός εμπορικού σήματος.

Είναι φανερό πως η σύμβαση δεν βοηθά τους εφεσειόντες στη διαδικασία αυτή. Η άποψή τους πως η εγγραφή του σήματος στην Ελλάδα επιβάλλει, χωρίς άλλο, ως εκ της Σύμβασης τη διαγραφή του σήματος που ενέγραψαν οι εφεσιβλήτοι στην Κύπρο, δεν βρίσκει έρεισμα στις πρόνοιες της Σύμβασης. Εκείνο που κατοχυρώνει το άρθρο 2 της Σύμβασης είναι η υποχρέωση για “εθνική μεταχείριση” όπως άλλωστε και η βασική πρόνοια του άρθρου 2 της Σύμβασης των Παρισίων που κυρώθηκε με το Ν. 63/65. [Βλ. επίσης το άρθρο 2 του Κυρωτικού της Σύμβασης του Παρισιού για Προστασία της Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας Νόμου του 1983 (Ν. 66/83)]. Θα μπορούσε δε να λεχθεί πως ήταν ήδη θεσμοθετημένη η δυνατότητα για διαγραφή σήματος ανεξάρτητα από την υπηκοότητα του αιτητή ως εκ των διατάξεων του ίδιου του Κεφ. 268. Εν πάση περιπτώσει οι εφεσειόντες είχαν απρόσκοπτη πρόσβαση στα Δικαστήρια της Κύπρου και κάθε ευκαιρία για προώθηση των θέσεών τους όπως κάθε Κύπριος αλλά και κάθε άλλος. Η υπόθεση εξετάστηκε πάνω στη βάση των νομοθετικών διατάξεων που οι ίδιοι επικαλέστηκαν και απορρίφθηκε για λόγους εντελώς ασύνδετους με ο,τιδήποτε θα μπο-

ρούσε να συσχετισθεί προς το ότι δεν ήταν Κύπριοι υπήκοοι ή νομικό πρόσωπο με έδρα την Κύπρο.

Για τους πιο πάνω λόγους, η έφεση αποτυγχάνει και απορρίπτεται με έξοδα υπέρ των εφεσιβλήτων.

5

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.